

Sis propostes i un pressentiment

Publicat per [Interacció](#) [1] el 09/01/2015 - 13:24 | Última modificació: 05/02/2026 - 15:05

Montse Badia | [Bonart](#) [2]

El repte és gran: propostes per millorar el context de les arts a Catalunya. La temptació de caure en diagnòstics descoratjadors hi és. Però la directriu és clara: serem proactius. Així que quin és el context? Què i qui configuren el teixit artístic? Òbviament no són només les institucions, grans i petites, sinó que proliferen les iniciatives independents –precàries també– que sorgeixen de la necessitat de fer coses, de creure en allò que es fa i que sovint s'identifica amb les dinàmiques del DIY (do it yourself). La fragilitat té també una cara positiva, que és l'agilitat i la capacitat de reacció i adaptació.

Un altre aspecte a considerar: a qui s'adrecen les pràctiques artístiques? Qui és el seu públic? Sovint pensem en un públic general quan la realitat és que un percentatge ampli del públic de les arts visuals més avantguardistes són els mateixos productors. Ens trobem en un àmbit d'altíssim autoconsum. És per això que els barems per mesurar la rendibilitat mai acaben de quadrar, ni en termes de nombre de visitants, ni de xifres de vendes.

Des de les esferes polítiques sovint s'oblida que l'art, per definició, no pot identificar-se amb una indústria cultural. Perquè el treball artístic no pot respondre a paràmetres estàndard, sinó tot el contrari, es basa en les idiosincràsies, en les obsessions personals i en una relació crítica amb les seves formes. Per això, el coneixement que genera va més enllà de patrons fixos i insisteix en la diversitat i la diferència.

Les arts visuals no constitueixen un sector amb una rendibilitat assegurada. Es mouen en terrenys massa rrelliscosos i, depenent del moment, la societat es mostra més o menys receptiva a aquest tipus de qüestions. El present ens confirma cada dia que estem a la part baixa del grau d'acceptació. L'art contemporani és vist com a críptic, innecessari i elitista, per no parlar de l'estigmatització per la necessitat de finançament i de subvencions. No deixa de ser curiós que altres indústries més potents rebin ajudes i injeccions de diners i els alliberin d'aquesta acusació (la indústria de l'automòbil n'és una i la banca, una altra).

Però serem proactius més que crítics, així que aquí hi ha sis propostes per millorar el sector de les arts a Catalunya.

1. Incidir en l'educació, que l'art formi part de l'experiència habitual des de la infància per recuperar la seva vinculació real amb la societat. L'art pot aportar una manera inèdita de veure les coses, una forma de coneixement diferenciat i més crític. Per als artistes, tenir un contacte real amb un públic que s'acosti a les seves pràctiques amb curiositat i sense por de fer preguntes directes pot resultar un exercici molt saludable.

2. Millorar la presència de l'art als mitjans de comunicació, que no només tingui una aparició pública mitjançant notícies relacionades amb xifres, rècords o situacions escandaloses i/o ridícules. Informar sobre art, artistes i exposicions centrant-se en els seus continguts, que, per molt complexos que siguin, sempre poden ser comunicats d'una manera clara i directa.

3. Treballar en formes de finançament que combinin la iniciativa pública i la privada, sense dependre únicament d'una d'aquestes. D'una banda, els circuits administratius es podrien simplificar; de l'altra, les empreses tecnològiques podrien jugar un paper important a canvi d'un plus de coneixement, de refinament i de consum intel·lectual que pot complementar el molt rendible consum d'oci.

4. Apostar per models culturals híbrids per a la producció, la distribució i el gaudi de la cultura. Fomentar el diàleg i l'intercanvi. Reinventar-se. De fet, els artistes produeixen obra, però que també comissarien, i el seu treball pot ser un objecte, un taller, una conferència, una visita comentada, una obra de teatre o un sopar; les galeries venen, però també poden produir, promocionar, gestionar i impulsar projectes d'investigació; els comissaris són productors, mediadors i poden buscar formes més creatives de fer i de comunicar; les col·leccions poden incidir en la producció.

5. Intentar cobrir les principals necessitats dels creadors en termes de mobilitat, intercanvis, recursos específics i, sobretot, temps.

6. Garantir la independència del sector artístic i bloquejar les ingerències polítiques.

...I una intuïció:

[Segueix llegint](#) [3]

[Inicia sessió](#) [4] o [registra't](#) [5] per enviar comentaris

Etiquetes: arts i creació

Etiquetes: governança cultural

- [6]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/CIDOC/blogs/2015/01/09/sis-propostes-pressentiment>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <http://www.bonart.cat>

[3] <http://www.bonart.cat/actual/sis-propostes-i-un-pressentiment/>

[4] <https://interaccio.diba.cat/>

[5] <https://interaccio.diba.cat/form/alta-comunitat>

[6] <https://interaccio.diba.cat/node/5571>